

Arrest

nr. 98 497 van 7 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet genoemd).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u een Pashtun van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Omer Khail in het district Tagab van de provincie Kapisa. In mizan of aqrab 1389 (september of oktober 2010) was u in uw boomgaarden aan het werken toen drie vrienden van uw halfbroer, N., langskwamen. U behandelde hen als gasten tot ze u vroegen dozen op te bergen voor hen. Na lang aandringen, zeiden ze dat er kogels in de dozen zaten. U weigerde hen te helpen en dreigde ermee de Fransen in te lichten waarna de drie personen vertrokken. Terug thuis werd N. zeer kwaad op u. Hij zei dat u net als hem jihad moest voeren en verweet u, hem en zijn vrienden niet te willen helpen. De volgende dag wilde u douchen in het tuinhuis in uw boomgaard maar kreeg u het slot

niet open. Nadat u erin was geslaagd de deur te forceren met een staaf, zag u een heleboel groene dozen staan in het tuinhuis en besepte u dat uw broer die daar had gezet. De dozen waren gevuld met kogels en handgranaten. U was bang dat de Franse militairen te weten zouden komen dat u wapens verborgen hield, gooide de dozen snel uit het tuinhuis en zette u weer aan het werk. Een uur later liepen er enkele kinderen op de weg en riepen dat de Fransen in het dorp waren. U was bang dat ze achter u zouden komen en bent onmiddellijk weggelopen naar het huis van uw oom. Terwijl u zich schuil hield, is uw oom naar uw woning gegaan om te kijken wat er gaande was. Toen hij terugkwam, vertelde hij dat de Fransen uw woning hadden doorzocht en op zoek waren naar u. Later op de dag kwam uw broer eveneens naar uw oom en zocht ruzie met u. Hij verdacht u ervan de Fransen te hebben ingelicht over de dozen in uw tuinhuis. Uw oom kwam tussen beide en zei aan N. het huis te verlaten. Een uur later kwam hij evenwel terug met een aantal vrienden. U had zich ondertussen verstopt in de stal uit angst dat uw broer zou terugkomen. Uw broer en zijn vrienden doorzochten het huis van uw oom maar konden u niet vinden en gingen terug weg. De volgende dag gebeurde hetzelfde. N. kwam u opnieuw zoeken maar opnieuw had u zich goed verstopt. U vroeg aan uw oom wat u moest doen. Hij stelde voor een tijdje weg te gaan tot de gemoederen gekalmeerd waren. U bent de volgende dag nog vertrokken uit angst voor de autoriteiten en uw halfbroer. U wist niet dat de smokkelaar u naar Europa zou brengen. U was acht of negen maanden onderweg voor u op 6 mei 2011 asiel vroeg in België.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u zich aanvankelijk een veel jongere leeftijd aanmat dan degene die u werkelijk heeft. Waar u zich op 6 mei 2011 17 jaar verklaarde, wees een leeftijdsonderzoek uit dat u op 29 juni 2011 minimum 20,6 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u zich uitgaf als minderjarige houdt een negatieve indicatie in voor uw algemene geloofwaardigheid. Ter zake dient er eveneens op gewezen te worden dat u het CGVS geen enkel identiteitsdocument kon voorleggen (CGVS, p.10-11). Voorts heeft het CGVS ernstige twijfels bij het profiel van uw halfbroer, N.. Zo kon u niet vertellen of N. behoort tot een bepaalde groepering binnen de Taliban en wat zijn positie is binnen de Taliban (CGVS, p.14). Evenmin kon u concrete voorbeelden geven van gevechten of incidenten waarbij uw broer betrokken was (CGVS, p.14). Dat uw broer al meerdere jaren lid was van de Taliban maar dat u – zijn broer met wie hij samenwoonde – zo weinig concrete elementen kon geven die zijn profiel aannemelijk maken, roept ernstige vragen op, des te meer daar u verklaarde dat de Talibanvrienden van N. regelmatig naar jullie woning kwamen (CGVS, p.14-16 en 18). Het is aldus niet aannemelijk dat u zou zijn opgegroeid in een omgeving waar de Taliban duidelijk aanwezig was, maar dat u niet meer dan enkele vage verklaringen kon afleggen over hun activiteiten. Ten tweede dient er gewezen te worden op een aantal bedenkingen wat betreft uw asielrelaas. Zo roept het vragen op dat uw broer en zijn vrienden u kozen als tussenpersoon om hun kogels en wapens op te bergen, wetende dat u de activiteiten van de Taliban niet goedkeurde (CGVS, p.14-15). Daarenboven stelde u eerder dat uw broer en zijn vrienden u niet betrokken bij hun activiteiten (CGVS, p.15-16). Gevraagd waarom ze u dan wel plots een belangrijke taak gaven, repliceerde u dat ze u enkel hadden gevraagd de spullen van uw broer bij te houden (CGVS, p.16), wat allermist een afdoende uitleg is daar u voordien had verklaard dat de drie Talibanleden de inhoud van de dozen – weliswaar na lang aandringen – kenbaar hadden gemaakt (CGVS, p.13). Bovendien is het eveneens bedenkelijk dat uw broer de dozen toch in uw tuinhuis zou hebben geplaatst hoewel u zijn drie vrienden reeds had duidelijk gemaakt de spullen niet te willen bewaren en u hierover ook een zware ruzie had met uw broer (CGVS, p.13-14). Dat uw broer u ondanks alles toch bleef vertrouwen, roept vragen op. Voorts is het ondenkbaar dat u af wilde van de dozen maar dat u klaarblijkelijk genoeg nam met het verwijderen van de dozen uit uw tuinhuis en ze te verplaatsen naar uw boomgaard (CGVS, p.16). De vraag kan hier immers worden gesteld waarom u dacht dat het minder verdacht was de dozen buiten te zetten dan ze in het tuinhuis te laten staan. Dat de door u geschetste situatie ernstige vragen oproept, wordt nog versterkt door uw verklaring dat de groene dozen van ver herkenbaar waren (CGVS, p.16). U hiermee confronterend, kwam u niet verder dan te stellen dat u een vergissing had gemaakt en dat u heel bang was (CGVS, p.16), wat geen afdoende uitleg is in hoofde van iemand die beweert juist bang te zijn geweest dat de Franse militairen in Tagab te weten zouden komen dat hij in het bezit was van oorlogsmateriaal. Verder dient er gewezen

te worden op tegenstrijdige verklaringen uwentwege. Zo liet u in de vragenlijst van het CGVS optekenen dat u ruzie had met N. over de dozen die in uw tuinhuis waren gezet, dat iemand de ruzie had gehoord en de Amerikanen en het ANA is gaan inlichten (Vragenlijst CGVS dd.13 september 2011, vraag 3.5, p.3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat de autoriteiten waren te weten gekomen dat u kogels in uw bezit had doordat iemand u had gezien toen u de groene dozen aan het verplaatsen was (CGVS, p.16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS de correcte versie van de feiten weergeven en dat de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een fout had gemaakt (CGVS, p.16-17). Dit kan echter niet weerhouden worden als een afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, temeer het verslag u op de DVZ werd voorgelezen waarna u het ondertekende als zijnde in overeenstemming met uw verklaringen (Vragenlijst CGVS dd.13 september 2011, p.3). Voorts dient vastgesteld te worden dat u tijdens het gehoor op het CGVS constant verwees naar de Franse troepen toen u het had over de troepen die de wapens vonden, uw huis doorzochten, naar u op zoek zouden zijn en volgens uw broer door u ingelicht werden (CGVS, p.13 e.v.), terwijl u het bij de invulling van de vragenlijst van het CGVS ter zake steevast had over de Amerikaanse troepen (Vragenlijst CGVS dd.13 september 2011, vragen 3.4 en 3.5, p.3). De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn pertinent en zetten de geloofwaardigheid van uw asielaars nog verder op de helling. Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u er niet in geslaagd bent uw asielmotieven geloofwaardig voor te stellen. Derhalve komt u noch in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut, noch voor het subsidiaire beschermingsstatuut zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde zich te onttrekken aan de situatie in uw regio van herkomst. U bent een alleenstaande, jongvolwassen jongeman. Uw familie blijkt in uw thuisregio tal van gronden te bezitten. U erfde een deel van de gronden van uw vader en had een eigen boomgaard die per oogst ongeveer 15 ton granaatappels opleverde (CGVS, p.5 en 7; Vragenlijst CGVS dd.13 september 2011, vraag 2.10, p.2). De granaatappels uit uw boomgaard worden per ton verkocht aan handelaars uit onder andere Jalalabad en Kabul (CGVS, p.5). Gevraagd naar de opbrengst van de verkoop, gaf u aan dat u er goed geld mee verdiende (CGVS, p.5 en 11-12). Er kan dan ook aangenomen worden dat u in Afghanistan [een] beroep kan doen op een kapitaalkrchtig netwerk waarop u kan steunen. In deze dient, terzijde, tevens te worden opgemerkt dat u wegens het afleggen van bedrieglijke verklaringen, poogde om geen eerlijk zicht te bieden op uw ware profiel en netwerk. Naast de hierboven reeds aangetoonde valse verklaringen over uw leeftijd en het profiel van uw halfbroer, legde u ook over uw komst naar België niet-waarachtige verklaringen af. Zo weten uw verklaringen over de wijze waarop uw vertrek werd geregeld niet te overtuigen. U stelde namelijk op voorhand niet te hebben geweten dat u naar Europa zou komen (CGVS, p.11-12). Volgens uw verklaringen had uw oom enkel gezegd dat hij u een paar dagen naar vrienden zou sturen buiten Tagab en dat u kon terugkomen als het weer veilig was voor u (CGVS, p.11-14). Het is echter allerm minst geloofwaardig dat uw oom u zonder uw medeweten naar Europa zou sturen. Geconfronteerd met de stelling dat u als volwassen jongeman minstens moest weten dat u Afghanistan zou verlaten, bleef u erbij dat u niet wist dat u naar Europa zou komen (CGVS, p.12). Dat u niet wist dat u Afghanistan definitief zou verlaten en een moeilijke reisweg zou moeten afleggen, roept aldus ernstige vragen op bij uw vertrek uit Tagab. U wist bovendien evenmin hoeveel geld er werd betaald voor uw reis naar België (CGVS, p.12). U stelde dat uw oom uw reis had gefinancierd maar meer informatie kon u niet geven (CGVS, p.12). Gevraagd waarom uw oom de smokkelaar had betaald hoewel u zelf – naar eigen zeggen – goed uw kost verdiende en spaargeld had, kon u daarenboven geen uitleg geven voor deze ongerijmdheid (CGVS, p.12). Dat is allerm minst aannemelijk. Dat u ook de wijze waarop uw reis uit Afghanistan werd geregeld niet kenbaar wilt maken, doet vermoeden dat u het werkelijke netwerk waarop u voor uw vlucht steunde, verborgen wenst te houden. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma’s. Uit een analyse van de

veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berymbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien bovenstaande vaststellingen ben ik dan ook van oordeel dat Kabul in uwen hoofde een redelijk intern hervestingsalternatief biedt conform art. 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven. Hij haalt aan dat hij niemand kent in Kaboel en dat zijn gronden zich in de provincie Kapisa bevinden. Hij stelt dat bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus de provincie Kapisa in aanmerking moet worden genomen omdat hij uit deze provincie afkomstig is. Hij stelt dat heel de provincie Kapisa in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat verzoekers broer en zijn vrienden hem als tussenpersoon kozen om hun kogels en wapens op te bergen, aangezien ze wisten dat verzoeker de activiteiten van de taliban niet goedkeurde. Het is ook niet aannemelijk dat verzoekers broer de dozen toch in zijn tuinhuis zou hebben geplaatst hoewel verzoeker zijn vrienden duidelijk had gemaakt dat hij de spullen niet wilde bewaren en hij hierover ook een zware ruzie had met zijn broer. Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker de dozen weg wilde en ze dan maar verplaatste naar zijn boomgaard, waar ze van ver herkenbaar waren. Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de wijze waarop de militairen te weten waren gekomen dat verzoeker kogels in zijn bezit had en over de nationaliteit van de militairen. Verzoeker geeft geen aannemelijke verklaring voor deze vaststellingen. Bijgevolg kan aan zijn asielrelaas geen geloof worden gehecht.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

De Raad wijst er vooreerst op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat verzoeker een volwassen jongeman is van wie kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan kan steunen op een kapitaalkrchtig netwerk waardoor hij zich probleemloos in Kaboel kan vestigen. Verzoeker betwist de vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Verzoeker haalt aan dat hij niemand kent in Kaboel en dat zijn gronden zich in de provincie Kapisa bevinden. Hij maakt echter niet aannemelijk dat hij zich hierdoor niet in Kaboel kan vestigen.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het Cedoca-rapport van 15 juni 2012 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport van 11 juli 2012 vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. Verzoeker betwist deze informatie niet.

Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER